

Anonimul -el

Beatrice Lohmuller

El este tot mai serios și rece
Și nu-și permite a zâmbi,
Este unul ce caută iubirea ce trece,
Un suflet ce nu dorește a mai îmbătrâni.

Este retras de când îl știu
Și anonim vrea să rămână;
Mereu e sobru, dar eu știu
Că visele ca un ecou răsună.

Acel ecou este ea și-a ei amintire
Un gând ce-l înfioară și-i dă dureri de cap,
Ea-i oferea iubirea de care nu vroia să știe,
Era o primăvară când iarna a plecat.

El este trist și mai mereu confuz și rece
Ea nu se mai întoarce, este prea târziu,
Ar vrea să o uite și ar vrea să plece,
Ca un ecou răsuna „singur nu vreau să fiu”!
2009